

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 88.213 van 23 juni 2000

A. 75.107/VIII-326

In zake : **DEPOORTER** Henri,
die woonplaats heeft gekozen
bij Mr. Benoît CAMBIER en
Mr. Luc CAMBIER, advocaten,
Jean-Baptiste Meunierstraat 22
1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Gérard RIVIERE, advocaat,
rue César Despretz 26
7860 Lessen.

DE RAAD VAN STATE, VIIIe KAMER,

Gezien het op 25 juli 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Henri DEPOORTER de nietigverklaring vordert van het ministerieel besluit van 28 augustus 1996 waarbij de Minister van Justitie een einde maakt aan zijn tewerkstelling met ingang van 1 november 1993 en hem toestaat zijn rechten op pensioen te doen gelden;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer HENSENNE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 10 februari 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 15 mei 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven, en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 9 juni 2000;

Gehoord het verslag van mevrouw DAURMONT, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LAURENT, loco Mr. CAMBIER, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. DELANGRE, loco Mr. RIVIERE, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het advies van de heer HENSENNE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het geding :

Verzoeker, die eerstaanwezend penitentiair beambte is, is op 13 augustus 1984 het slachtoffer geworden van een ongeval op de weg van en naar het werk. Op 5 oktober 1992 heeft de administratieve gezondheidsdienst(AGD) geoordeeld dat verzoeker definitief ongeschikt is voor de uitoefening van zijn betrekking maar evenwel geschikt blijft voor de uitoefening van bepaalde functies onder welbepaalde voorwaarden. Naar aanleiding van het beroep van verzoeker bevestigt de AGD zijn beslissing en preciseert dat indien de herplaatsing niet plaatsvindt binnen een termijn van een jaar, een pensioen wegens lichamelijke ongeschiktheid kan worden toegewezen.

Op 26 april 1996 brengt de dienst van algemeen bestuur (DAB) verzoeker op de hoogte van zijn beslissing om hem tewerk te stellen bij het Ministerie van Justitie, met ingang van 15 mei 1996, in afwachting van zijn herplaatsing in de eerste vacante betrekking van klerk die bestaanbaar is met zijn gezondheidstoestand.

Op 8 augustus 1996 stuurt het Ministerie van Justitie verzoeker zijn dienststaat toe en legt hem de procedure uit die gevolgd moet worden om het bedrag van zijn pensioen bij benadering te kennen.

Bij een ministerieel besluit van 28 augustus 1996 wordt besloten een einde te maken aan de betrekking van verzoeker met ingang van 1 november 1993; dat is de bestreden handeling.

Op 13 september 1996 vraagt verzoeker om een herziening van de beslissingen van 8 augustus 1996. Bij een brief van 28 november 1996 bevestigt de DAB zijn stelling. Op 9 december 1996 schrijft de DAB evenwel het volgende aan verzoeker :

“ Naar aanleiding van een administratief probleem bij het bestuur strafinrichtingen is een onvolledig dossier aangaande u aan mijn diensten overgezonden.

Na aanvullende inlichtingen blijkt uit het onderzoek van uw dossier dat u met terugwerkende kracht op 1 november 1993 gepensioneerd had moeten worden wegens lichamelijke ongeschiktheid.

Mijn brief van 26 april 1996 met betrekking tot uw tewerkstelling en uw herplaatsing bij het Ministerie van Justitie dient bijgevolg als nietig en zonder gevolg te worden beschouwd”.

Op 20 december 1996 betwist verzoeker die beslissingen. Op 4 februari 1997 antwoordt de Minister van Justitie dat hij bij zijn stelling blijft en stelt hij een minnelijke schikking van het geschil voor;

Overwegende dat de verwerende partij beweert dat het beroep te laat komt; dat volgens haar, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, het ministerieel besluit van 28 augustus 1996 op dezelfde wijze ter kennis is gebracht als de brief van 8 augustus 1996 aangezien het op 23 september 1996 overgezonden zou zijn aan de directeur van de gevangenis van Doornik, met de bedoeling er kennis van te geven aan de belanghebbende en dat de directeur die de brief op 26 september 1996 ontvangen heeft hem diezelfde dag ter kennis zou hebben gebracht van de verzoekende partij;

Overwegende dat verzoeker antwoordt dat aangezien het om een individuele handeling gaat die de juridische toestand van een individu bepaalt, de bestreden beslissing hem ter kennis zou moeten zijn gebracht en dat de termijn van beroep pas begint te lopen vanaf die kennisgeving; dat hij daaruit afleidt dat de kennisgeving aan de directeur van de gevangenis niet kan gelden als kennisgeving aan de belanghebbende en dat ze bijgevolg ook niet kan dienen om te bepalen wanneer de termijn ingaat om voor de Raad van State op te treden; dat hij bovendien

verwijst naar artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarin wordt voorgeschreven dat bij de kennisgeving van de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de mogelijke beroepen en tevens van de vormvereisten die behoren te worden nageleefd voor die beroepen en dat hij vaststelt dat gelet op het uitblijven van enige kennisgeving die vermeldingen niet meegedeeld zijn kunnen worden en dat de termijn van beroep nog niet is kunnen beginnen lopen;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert dat het administratief dossier geen enkel door hem ondertekend stuk bevat, noch enig aangetekend verstuurd schrijven en oordeelt dat een nota, namelijk die van 23 september 1996, die door de verwerende partij aan een van haar eigen organen is verstuurd, niet voldoende kan zijn om het bestaan van een kennisgeving aan te tonen; dat hij aanvoert dat de Staat naar aanleiding van een dagvaarding in kort geding voor de rechtbank van eerste aanleg van Doornik op 4 juni 1997, als bijlage bij zijn conclusies, de bestreden handeling heeft ingediend en dat hij zodoende het bestaan van die handeling op het spoor is gekomen; dat hij betoogt dat de Staat de bestreden handeling heeft verhuld; dat hij opmerkt dat hij niet verplicht kan worden te bewijzen dat er geen kennisgeving heeft plaatsgevonden en dat de verwerende partij niet aantoont dat de bestreden kennisgeving heeft plaatsgehad; dat hij tevens benadrukt dat er geen melding is gemaakt van de rechtsmiddelen tegen de bestreden handeling en verwijst naar stukken uit het dossier om te besluiten dat niet is bewezen dat hij kennis had van het annulatieberoep en van de vormvereisten en de termijnen ervan; dat hij de beginselen van behoorlijk bestuur, gewettigd vertrouwen en procedurele samenwerking aanvoert;

Overwegende dat de bestreden beslissing op 28 augustus 1996 genomen is; dat het beroep bij de Raad van State ingesteld is op 25 juli 1997; dat de bewijslast van de kennisgeving van de bestreden handeling onder de voorwaarden bepaald in artikel 19, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toekomt aan de verwerende partij; dat geen enkel stuk dat zij in dat verband naar voren brengt dat bewijs levert; dat immers de nota van 23 september 1996 uitgaande van het bestuur strafinrichtingen en gericht aan de directeur van de gevangenis van Doornik, welke nota hem herinnert aan de bij de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur opgelegde verplichting om de belanghebbende in te lichten over het bestaan van een beroep, niet de handtekening van verzoeker bevat, maar alleen de volgende vermelding : “Kopie aan de bel. + (onleesbaar) 26/9/96” gevolgd door een paraaf van een niet-geïdentificeerde persoon; dat “het bericht van pensioen van 1 november 1993” waarnaar verzoeker in zijn brief van 15 november 1996 verwijst, kan voortkomen uit de brief die door

de verwerende partij op 8 augustus 1996 aan hem heeft gericht; dat verzoeker overigens "zijn pensionering eind 93" betwist in de brief in antwoord op de brief van 8 augustus 1996 die hij op 13 september 1996 aan de verwerende partij richt; dat, hoe dan ook, de omstandigheid dat verzoeker kennis heeft kunnen hebben gehad van de bestreden beslissing en van de rechtsmiddelen waarop hij een beroep kon doen zonder gevolg is aangezien niet vaststaat dat de kennisgeving van die beslissing plaatsgehad heeft overeenkomstig artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat van openbare orde is; dat immers, de naleving door de administratieve overheid van de verplichting die haar wordt opgelegd door de voornoemde bepaling doorslaggevend is voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep, gelet op de sanctie die door de wet wordt gekoppeld aan de niet-naleving ervan; dat daaruit voortvloeit dat het beroep ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast het onderzoek voort te zetten.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op drieëntwintig juni tweeduizend door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.